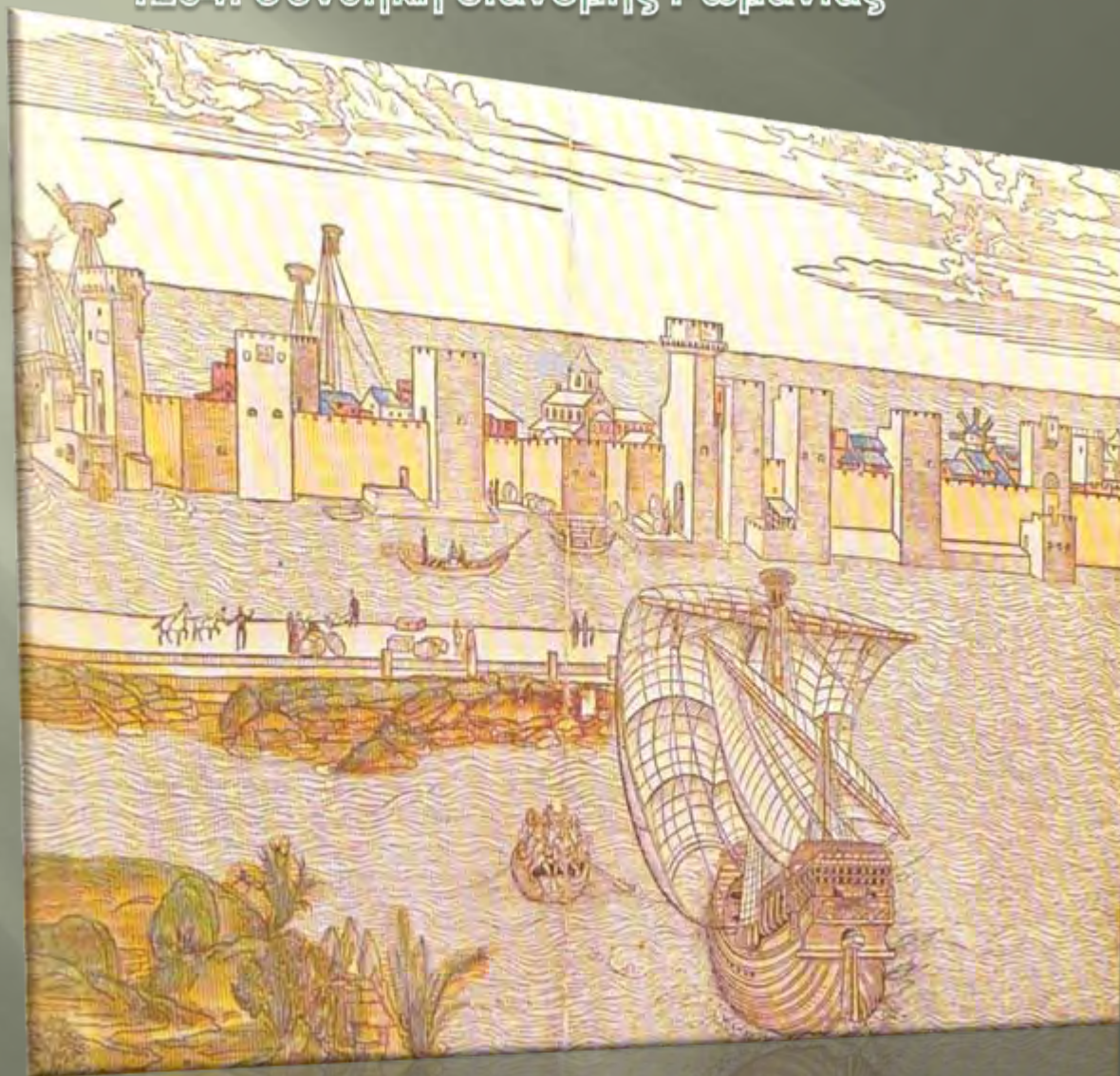

Λατινοκρατία:

Περίοδος μετά την άλωση της Κωνσταντινούπολης
1204: συνθήκη διανομής Ρωμανίας

ΛΑΤΙΝΙΚΑ ΚΡΑΤΗ

Αυτοκρατορία Κωνσταντινούπολης
 Βαλδουίνος της Φλάνδρας

Βασίλειο Θεσσαλονίκης
 Θρακικά, μακεδονικά εδάφη
 Βονιφάτιος Μομφερατικός

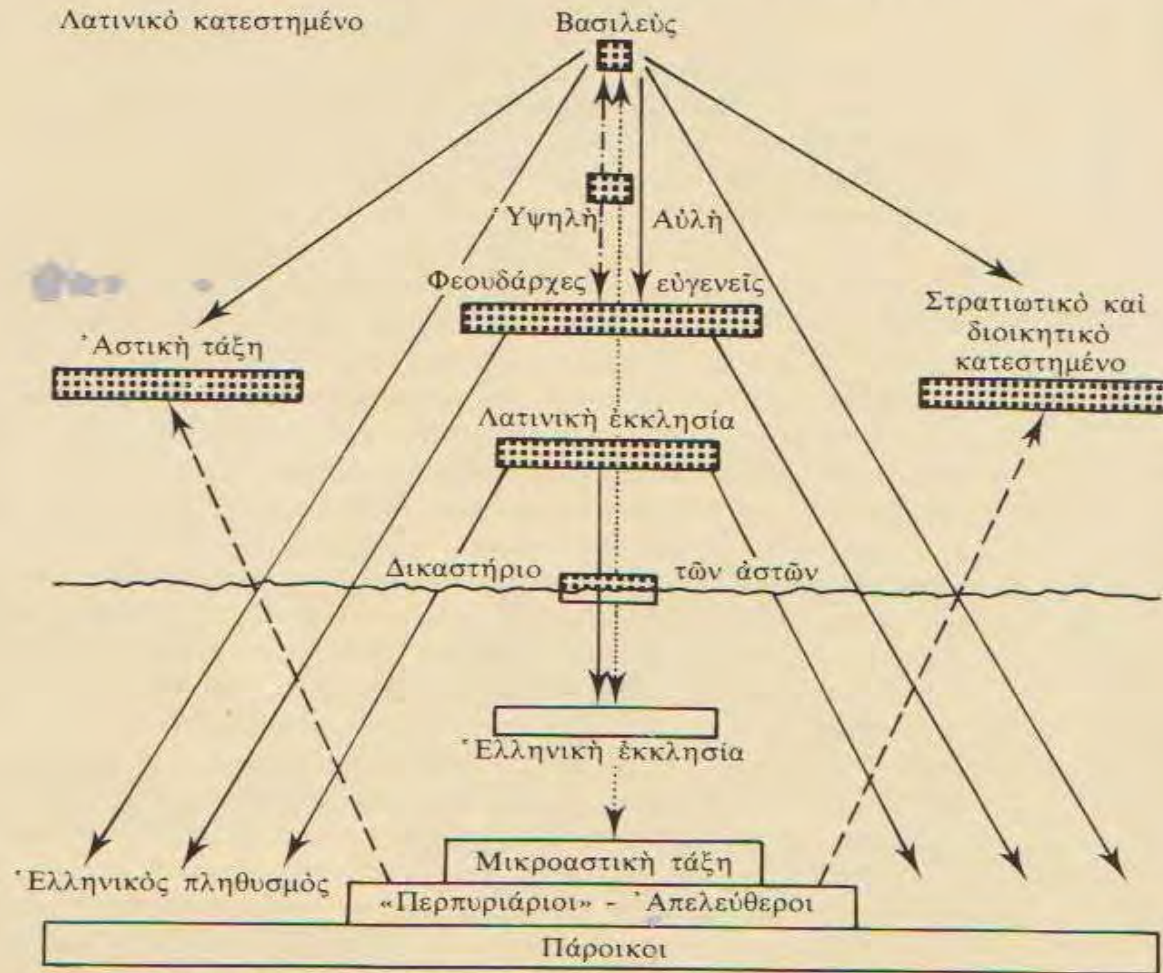
Δουκάτο Αθηνών
 •Καταλανοί (πρωτεύουσα Θήβα)
 •Μαγιόλοι

Βενετοί
 Μέρος Κωνσταντινούπολης
 + νησιά + λιμάνια Αιγαίου,
 Ιονίου

Πριγκιπάτο Αχαΐας
Βιλαρδουίνοι:
 ισχυρή φεουδαρχική οργάνωση, δυτικός τρόπος ζωής
 –Η Μεθώνη και η Κορώνη παραχωρούνται στη Βενετία

–τα κάστρα του Μυστρά, της Μάνης, της Μονεμβασίας και το κάστρο Γεράκι → πυρήνας του ελληνικού κρατιδίου του δεσποτάτου του Μορέως αποσπώνται από τον Μιχαήλ Παλαιολόγο - μετά τη μάχη στην Πελαγονία, 1259.

ΣΧΗΜΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

- ~~~~~ Ἐθνικός διαχωρισμός
- > Δεσμοὶ πολιτικῆς, οικονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐξαρτήσεως
-> Πνευματικὸς ἔλεγχος
- - - -> Ἐξάσκηση ἐλέγχου μετὰ βάση τὸ φεουδαρχικὸ δίκαιο
- - - - -> Δυνατότητες κοινωνικῆς διακινήσεως

« Οι κατώτερες τάξεις της φεουδαλικής κοινωνίας ήταν συγκροτημένες σχεδόν ολοκληρωτικά από Έλληνες, γιατί από το ένα μέρος ο αριθμός των Φράγκων στρατιωτών και των ακολούθων που μπήκαν στην Αχαΐα τον καιρό της κατάκτησης δεν ήταν μεγάλος και από το άλλο, γιατί οι «Έλληνες τιμαριούχοι» [...] αποτελούσαν μικρή τάξη, συγκρινόμενοι με τους συμπατριώτες τους. Οι Έλληνες άρχοντες της Ήλιδας και της Αρκαδίας [...] είχαν κάνει ειδικές συμφωνίες με τον Σαμπλίτ που τους επέτρεψαν να διατηρήσουν τα παλιά τους προνόμια, τις κτήσεις και τους δουλοπάροικούς τους.[...] Ωστόσο το μεγαλύτερο μέρος του λαού ζούσε και πέθαινε σε συνθήκες δουλοπαροικίας.»

«Η διοίκηση των κατακτημένων χωρών, που καταργούσε κάθε τοπική αυτονομία, ακόμα και την εκκλησιαστική, κι η συστηματική εκμετάλλευση της χώρας δυνάμωναν τα μίσση ανάμεσα σε Λατίνους και Έλληνες και διευκόλυναν τις τουρκικές κατακτήσεις. Μόνο η ρεαλιστική Βενετία ήξερε να προσαρμόζει τη διοίκησή της στις τοπικές ιδιορρυθμίες. Έτσι δεν κατέργησε τις ορθόδοξες επισκοπές στην Πελοπόννησο, επέτρεψε την αποκατάσταση των επισκόπων της Κεφαλονιάς και των Κυθήρων κι έκλεισε τις ανατολικές της κτήσεις στην Ιερή Εξέταση, στους Ιησουίτες και στην Εταιρεία «*De propaganda fide*». Η Βενετία συγκέντρωνε τις προσπάθειές της στην τήρηση της εσωτερικής τάξης, στην εξωτερική άμυνα και στην οικονομική εκμετάλλευση της αυτοκρατορίας της»

«Στα Σάλωνα ζούσε ένας Φράγκος αυθέντης με το παρωνύμι Κόντος, πολύ κακός άνθρωπος, κλέφτης, άρπαγας και κακότροπος. Και ξεγύμνωνε και έδερνε και βασάνιζε με αγγαρείες και ταλαιπωρίες τους Σαλωνίτες. Τελευταία μαθαίνοντας πως ο δεσπότης Σαλώνων Σεραφείμ είχε πολλά πλούτη και μια ωραιότατη ανεψιά, αποφάσισε να πάρει την κόρη στο παλάτι του αρπάζοντας και τα πλούτη του Σεραφείμ. Ο δεσπότης μαθαίνοντας το άρπαγμα της ανεψιάς του σήκωσε με λόγους τους Σαλωνίτες εναντίον του τυράννου και έγραψε στους Τούρκους να έρθουν να τους παραδώσουν τα Σάλονα λέγοντας καλύτερα να δουλεύουμε Τούρκους παρά Φράγκους.»

Το Χρονικό του Γαλαξειδίου, Ευθύμιου Πενταγιώτη, ιερομόναχου, Αθήνα 1996, (γλωσσική προσαρμογή), 211-212

Δουκάτο Αθήνας

- ✓ Αττική, Βοιωτία, Μεγαρίδα και –αργότερα- Αργολίδα:
- ✓ για 70 χρόνια κυριαρχούν οι **Καταλανοί** με πρωτεύουσα τη **Θήβα**.
- ✓ Στη συνέχεια την εξουσία παίρνουν οι Βενετοί **Μαγιόλι**

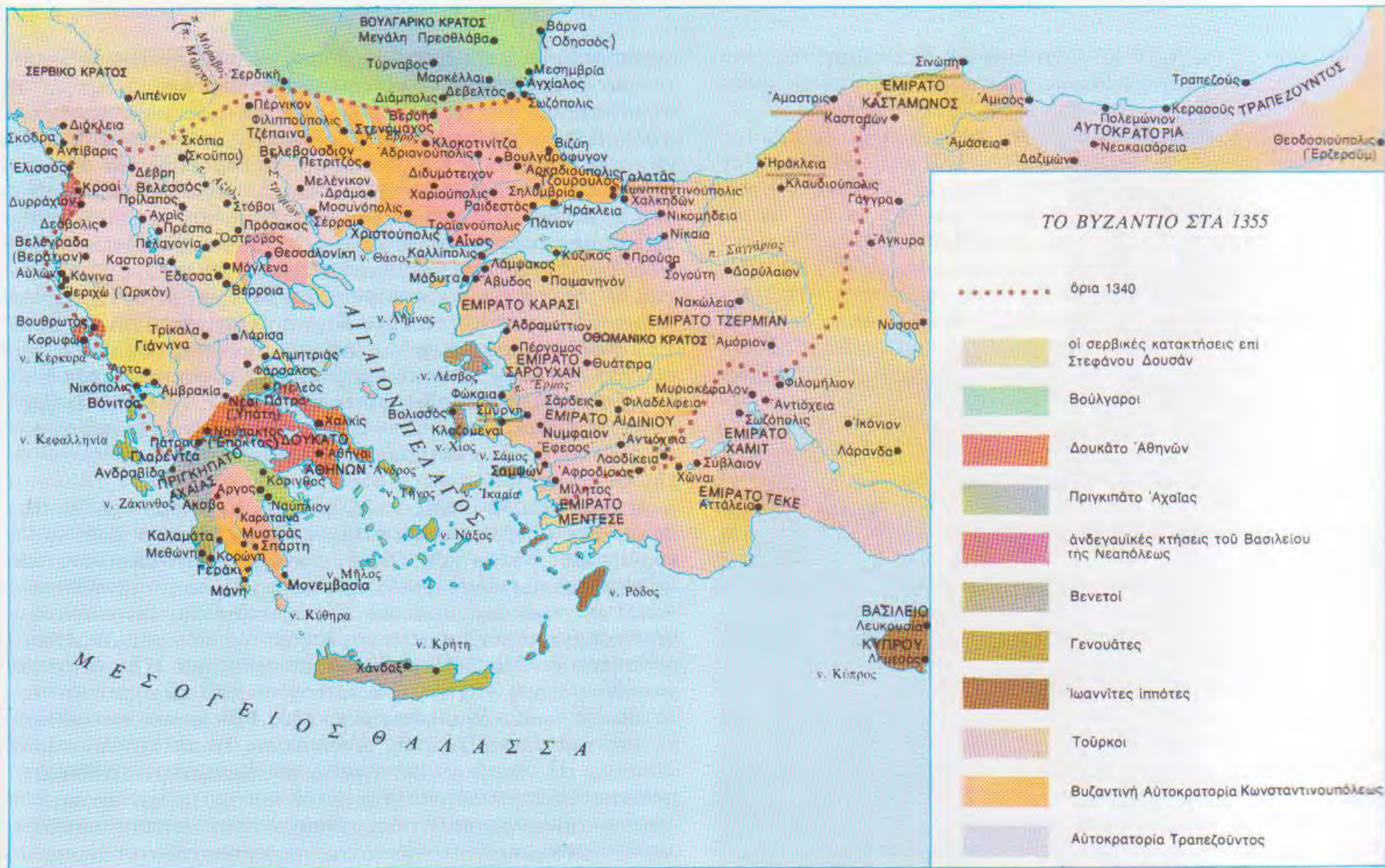
Αδιάκοπα διασχίζουν τη χώρα αυτή ταξιδευτές που κατευθύνονται προς την επαρχία Κρεβν, την έρημο του Καμπτσάκ και άλλες χώρες του Βορρά. Η αυτοκρατορία της Τραπεζούντας είναι πιο μεγάλη και σπουδαία στα μάτια των χριστιανών μοναρχών από το βασίλειο της Γεωργίας, γιατί ο πληθυσμός της είναι μεγαλύτερος και τολμηρότερος. Ο βασιλιά της Τραπεζούντας είναι από γενιά ισχυρότερη και υπερέχει πολύ σε δύναμη από τον αυτοκράτορα του Βυζαντίου. Οι στρατιώτες το, αν και λίγοι και άσχημα εξοπλισμένοι, είναι ήρωες και θυμίζουν φοβερά λιοντάρια που δεν επιτρέπουν στη λεία τους να ξεφύγει ποτέ.

A. Bryer, Shipping in the Empire of Trebizond *Mariner's Mirror*, 52 (1966) 3-4.

■	Σελτζούκοι Τούρκοι
■	Βενετικές κτήσεις
■	Κατακτήσεις Καρόλου Ανδεγαυού
—	Μυστράς; Πόλη υπό βυζαντινό έλεγχο μετά το 1262

Το Βυζάντιο επί Μιχαήλ Η΄ Παλαιολόγου (1261-1282)

Στις ἀρχές τοῦ 14ου αἰ. στὰ χωρὶς πραγματικὴ ἐνότητα ἐδάφη τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Παλαιολόγων ξένοι καὶ Βυζαντινοὶ ἀγωνίζονται γιὰ μιὰ θέση στὸν χῶρο: ἐμφύλιοι δυναστικοὶ πόλεμοι, θαλασσο-

σοκράτορες καὶ τυχοδιῶκτες μισθοφόροι ἀπὸ τὴ Δύση, δυναμικοὶ κατακτητὲς ἀπὸ τὸν Βορρὰ καὶ τὴν Ἀνατολὴ μετακινοῦν καὶ χαράσσουν τὰ εὐμετάβλητα πιά σύνορα.